

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΕΣ ΖΩΕΣ

— Κατίγκω, Κατίγκω, φέρε μου τὸ δίσκο μὲ τὰ φλιτζάνια τοῦ τσαγιού . . .

Δὲν εἶχε ἀκόμη καλοακουστικὴ ἢ προσταγὴ τῆς Κυρᾶς καὶ ἓνα ἀνεμαλλιασμένο μικροσκοπικὸ κεφαλάκι ξεμπρόβαλε ἀπὸ τὴν σκάλας.

Δὲ φαίνονταν τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ροδαλλὸ προσωπάκι του, γιὰτὶ ὁ δίσκος, πελώριος καθὼς εἶτανε, μὲ τὰ φορφουρένια τὰ φλιτζάνια σκέπαζε ὅλο του τὸ κορμάκι.

Ἦ ματιά του καρφωμένη ἀπάνω στὸ δίσκο ζωγράφισε ὅλη του τὴν προσοχὴ τὴν ἐναγώνια γιὰ νὰ φέροι ὡς τὴν ἄκρη τὸ πολύτιμο καὶ βαρὺ φορτίο του.

Τὸ παρακολουθοῦσα χωρὶς νὰ βγάζω ἄχνα ἀπὸ τὸ στόμα μου. Δὲν ἤθελα μὲ μιὰν ὅποιαν ἄλλην ἀφορμὴ νὰ τραβήξω τὴν ἔγνοια του ἀπὸ τὸ δίσκο.

Μὰ μάταιη πῆγε ὅλη ἐκεῖνη ἢ ἐντονη προσπάθεια τῆς μικρούλας βιοπαλαίστρας. Τὸ βᾶρος τὸ ἀταίριαστο στὰ μικροσκοπικά του χεράκια λύγισε τ' ἀδύνατα μπρατσάκια του.

Ἐνας κρότος ἀκούστηκε καὶ τὰ ὠραία φλιτζάνια εἶχανε βρεῖ τὸ τέλος τους μπρὸς στὰ ποδαράκια τῆς ἄτυχης μικρῆς . . .

Ἄν τὸν ἴδιο τὸ Χάρο μποροῦσε νὰ τὸν ἴδει ὀλοζώντανο τῆ στιγμῆ ἐκεῖνη νὰ ζητάει νὰ τῆς πάρῃ τὴν ψυχὴ, δὲ θᾶχε τὸ προσωπάκι τῆς παρόμοια ἔκφραση πόνου!

Ἐσταύρωσε τὰ χέρια τῆς καὶ ἀπελπισμένη ἄρχισε νὰ βγάζει γοεροὺς λυγμούς. Τόσο, ποὺ μοῦ φάνηκαν ὑπερβολικὸι γιὰ μιὰ στιγμῆ, καὶ δυσκολεξήγητοι τέτοιοι καὶ τόσοι θρηνοὶ! Μὰ ἔταν οὐκ ἕως ἁγίου ξαφνιασμένη ἀπὸ τὸν κρότο πρόβαλε ἢ Κυρὰ τῆς, ὅλα μοῦ ξεκαθαρστηκαν.

Ἦ ἀπειλητικὴ φωνάρα ποὺ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ πλατὺν δωμάτιο ἔκανε κ' ἐμένα τὴν ἴδια νὰ ἀνατιναχθῶ μαζεύτηκα καὶ παρακολουθοῦσα τὸ ἄγριο τὸ θέαμα ἀπὸ μακριά!

— Κακούργα, Θεοκατάρατη, τὸ κακὸ ποὺ μοῦ κανες!

Ἦ φτωχὴ μικρούλα ἀνήμερη νάντισταθεὶ σωριάστηκε.

Τὰ ὠχρά τῆς μαγουλάκια οὐκ ἕως ἁγίου βγάζανε κατὰκόκκινες φλόγες ἀπὸ τὸ ξύλο.

— Σκύλα! τὸ θάνατό σου θὰ βρεῖς σήμερα ἀπὸ μένα . . . καὶ μιὰ τοῦφα ἀπὸ τὰ μαλλάκια τῆς δουλίτσας ἔμειναν στὰ χέρια τῆς Κυρᾶς.

Τὸ θῦμα παραλυμένο ἀπόμεινε στὰ χέρια ποὺ ἢ Μοῖρα τὸ εἶχε ρίξει χωρὶς εὔτε μ' ἓνα δάκρυ πιά νὰ μπορεῖ νὰ ξαλαφρώσει τὸ μαρτύριό τῆς.

Ἀπόμεινε ἐκεῖ οὐκ ἕως ἁγίου σὲ μιὰ γωνιά σωριασμένο ἴσαμε τῆ νύχτα, ὅσπου ὁ ὕπνος στοργικὰ σφάλησε τὰ

στεγνωμένα ἀπὸ τὰ δάκρυα ματάκια του. Μόνο σὰν ἀκούστηκε ὁ θόρυβος τῆς προετοιμασίας τοῦ τραπεζιοῦ ξεινάχτηκε ἀπὸ τὴ γωνιά τῆς.

Ἦ πείνα τῆ θέρριζε μὰ ἔλειπε ἢ τόλμη γιὰ νὰ ζητήσει ἓνα κομμάτι ψωμί . . . Ἐανάρριξε στὰ δύο τῆς τὰ χεράκια τὸ κεφάλι τῆς σὰν προσκέφαλο καὶ γύριψε πάλι στὸν ὕπνο νάδρει τὴν παρηγοριά. Περνοῦσε τὴν ὄρα ἐκεῖνη ἀπὸ μπροστά μου ὁ πόνος καὶ ἢ συμπάθεια ποὺ μοῦ μαράζωναν τὴν ψυχὴ γιὰ τὴ δυστυχισμένη παιδοῦλα καὶ μ' ἔκαναν νὰ ξεχάσω ἂν εἶχα ἢ ὄχι δικαιώματα νὰ μπῶ στὴ μέση.

Πλησίασα ἀθόρυβα, τὴν πῆρα ἀπὸ τὸ χεράκι καὶ τὴν ἔφερα στὸ μαγειριό.

Φρόντισα νὰ τῆς κρατήσω ἓνα μέρος ἀπὸ τὴ μερίδα μου. Στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε οὐκ ἕως ἁγίου μιὰ τέτοια καλοσύνη. Μὰ σὰν τὴν ἐδεβαίωσα πιά, πῶς ἄρπαξε γλήγορα γλήγορα ὅ,τι τῆς εἶχα προσφέρει!

Πῶς ξανατῦπωσε στὴ σκοτεινὴ τῆς γωνιά γιὰ νὰ μπορέσει ἐκεῖ ἀνενόηχα νὰ χορτάσει τὴν πείνά τῆς! Ἐστάθηκα ἀπ' ἔξω καὶ τὴν παραμόνευα οὐκ ἕως ἁγίου μιὰ στιγμῆ καὶ πρὶν ἀκόμα τὸ τελειώσει τὸ δειπνὸ τῆς τῆ βλέπω νὰ μαζεύεται τρομαγμένη τραβώντας μαζί καὶ τὸ μικρὸ ὑπόλοιπο τοῦ φαγιού τῆς πίσω ἀπὸ τὴ σκούρα κουρτίνα τῆς κάμαρας.

Δὲν μπόρεσα ἀμέσως νὰ ἐξηγήσω τὴν ἀφορμὴ τοῦ καινούργιου τῆς τρόμου.

Γύρισα τὰ μάτια μου τριγύρω γιὰ νὰ ἴδῶ τί εἶχε συμβεῖ.

. . . Κάποια λαμπίτσα ποὺ πέρασε ξάφνου ἀπέξω ἀπὸ τὴν κάμαρα ἔκανε νὰ φωτίζεται τὸ καταφύγιο τῆς μικρῆς . . .

Αὐτὸ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ σταματήσω κ' ἐγὼ τὸ παρακολούθημα τῆς φτωχῆς παιδοῦλας.

Τράβηξα μὲ τὴν καρδιά βαρεῖα στὴν κάμαρα ποὺ μὲ φιλοξενοῦσε καὶ ποὺ συνέρευε μὲ τὸ χῶρισμα ποὺ κοιμότανε ἢ μικρὴ Κατίγκω.

Δὲν εἶχα ὕπνο· πῆρα ἓνα βιβλίο στὸ χέρι· πολλὰς φορὲς σταμάτησα τὸ διάβασμα ἀπὸ τὴν ἄγριε φωνὴ καὶ τὰ ἠχηρὰ τους γέλια. Στὸ τέλος ὁ ὕπνος βάλθηκε νὰ μὲ ξεκουράσει.

Μὰ δὲ θᾶχε περάσει μιὰ ὄρα ὅταν γοερὰ πάλι παιδιάτικα κλάματα μ' ἀνασήκωσαν ξαφνικά.

— Μὰ τί διάβολο τρέχει πάλι; ὄνειρο θὰ εἶδε!

Δὲν μποροῦσα νὰ μπῶ στὸ νόημα τῆς μεταμεσονύχτιας θρηνωδίας!

Βγήκα ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιό μου γιὰ νὰ μάθω.

Καὶ δὲν ἄργησα νὰ πληροφορηθῶ.

Ὁ ἀφέντης τῆς μικρῆς γυρίζοντας ἀπὸ τὸ μαγαζί του ἔμαθε τὴ μεγάλη τῆ ζημιὰ ποὺ εἶχε κάνει ἢ δεκαχρονίτικη βιοπαλαίστρα.

Καὶ σὰ νὰ μὴν ἔφτανε τὸ φοβερὸ ξυλοκόπημα ποὺ τοῦ εἶχε καταφέρει ἢ γυναίκα του, θέλησε καὶ αὐτὸς νὰ ἐκδικηθῆ, χύμηξε ἀπάνω στὸ κοιμισμένο παιδί, σὰ νὰ εἶτανε ἀπλή δοκιμὴ τὸ ἔργο τῆς γυναί-

κας του άπάνω στο ύλικό που βρέθηκε στη διάθεση της και σά να βάλθηκε αυτός, ζηλεύοντας τη δόξα της ταιριαστής του συντρόφισσας, να συνθέσει το τελειωτικό άριστούργημα μιας βροβαροσύνης.

ΛΙΑΝΗ Μ. ΙΑΚΩΒΙΑΗ

ΣΤΙΧΟΙ

11

Τριγύρω άπλώθηκε παντού, στον ούρανό,στη θάλασσα ή σιωπηλή μου λύπη
και μόνο ακούεται ή βροχή που πέφτει άργή,μονότονη
και της καρδιάς μου οι χτύποι.

Φύλλα χινοπωριάτικα, που σιάδεια κλώνια τρέμετε
και στις γωνιές του δρόμου,
πώς ο σιγαληνός ρυθμός σας ήρθε άπόψε κι άγγιξε
τάχνοβυστο όνειρό μου !

12

Να πλέξω στα δαχτύλια μου το μούντωμά σου, Νοέβρη,
και τις χοντρές σου στάλες
να νοιώσω, επόθησα, βαρειές στο πρόσωπο, μεγάλες
σά θάρθει πάλι ο άπελπισμός με το βραδι να μ'εύρει.

Κι άπ'τα κλωνιά που έσάλευσαν άπάνω μου, μια χάρη
μονάχα θα ζητήσω
σάν καθαρίσει ο ούρανός και λάμψει το φεγγάρι
του τραγουδιού τους το ρυθμό στο στίχο μου να
[κλείσω.

13

Κάτι σάν ύπουλο φτερό μες στον ύγρον άγέρα
τρέμει ή ψυχή, τρέμει ή ψυχή.
Βραχνή άντιλάλησε ή φωνή του κορακιού άπό πέρα,
στα φύλλα πέρασε μια πνοή.

'Ωϊμέ ! Δέν ξεραθήκαν, πράσινοι ακόμα, οι κλώνιοι,
τα φύλλα δέν έστρώσανε τη γή.
Που θα σ' ακούσω ξερημικό, γλυκό-γλυκό μου δηδόνι,
σε ποιό κλωνάρι, ποιά φραγή ;

14

Πλαγιά ολοπράσινη, μακριά, με τα σπιτάκια άνάρια
χλωροστεφάνωντα όλα,
πάνω στον αυγινό ούρανό της ράχης σου ταχνάρια
με χρώματα ζωγραφισμένα άδρά και φεγγοβόλα.

Τώρα που αυξάνει τ'όρθριο φώς κι άργά ή δμιχλή
πώς την ψυχή μου εύφραίνει [λυώνει

το φέγγος σου τ'ανάλαφρο, δειλή, μικρή άνεμώνη,
άπό την πρώτη, άθώα ματιά του γήλιου φιλημένη !

15

Μές στην όγρην άστροφεγγιά πώς ρεύει ή γνώμη μου
[όρφανή,
και πώς ή σκέψη άργοπατεί μες στην άριάν άντάρα!
Κάτι του κάκου άποζητώ. Δέ μου το δίνουν οι ού-
[ρανοι
μήτε ή μαραζωμένη γή που πλέει στη βουβαμάρα.

"Ένα τραγούδι, μια φωνή και ξένη ακόμα άλαργινή
και σάν το σίφουνα άς έρθει, κι άς πέσει σάν κατάρρα!
Μά στην όγρην άστροφεγγιά χλωμαίζει ή γνώμη μου
[όρφανή
κι' άλί μου, ή σκέψη άργοπατεί μες στην άριάν άν-
[τάρα.

16

Βράδι, πώς ήρθες άξαφρο και μ'ήυρες δίπλα στα νερά
να όνειροπλέκω πάλι !

πλάϊ στ' άπαλόστρωτα νερά που ή σκέψη παίρνει
[άλλα φτερά
κοι ο' άλλα πέλαγα τραβάει κι άλλη γυρεύει άγκάλη !

'Ω βράδι, άργόπορο άλλοτες, μά πάντα πλάνο τόσο
και πάντα όραιο, έκστατικό
άχ ! άν μπορούσα μια στιγμή τα χέρια μου να κλώσω
και να ληθέψει τ'όνειρο, ο' εσέ, που κρυφοτώ !

ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΤΖΙΝΗΣ

— 'Ο γιατρός κ. Μ. Γιαννάτος 'Αθηνέλης του
Νοσοκομείου ή «Σωτηρία» μάς έστειλε το ακόλουθο
γράμμα.

'Αγαπητέ "Νουμά,"

Είχα μια ιδέα, και σ'τήνε γράφω :

Νά κάμεις μια είδεποίηση, παράκληση (επιως θέ-
λεις τη διατυπώνεις) και να λές, πώς ένεκα των βα-
ρειών θυσιών, που ύφίστασαι, για να εκδιδεις το φύλ-
λο, επείος φίλος του «Νουμά» θέλει, μπορεί όλικώς να
τόνε συνδράμη. Κι άλλα περιοδικά το ίδιο έκαναν
σε δύσκολές τους περιστάσεις. Έγώ άρχίζω πρώτος
και θα σε στέλνω 10 δραχ. κάθε μήνα, άρχίζοντας
άπό το Γενάρη. Πιστεύω πως θα καταδεχθής το
ελάχιστο αυτό ποσό.

Με άγάπη κ' έχτίμηση
Μ. ΓΙΑΝΑΤΟΣ ΑΘΗΝΕΑΣ